

2. TANULMÁNY

A „BABILON–KERESZTÉNYSÉG BUKÁSA” „MENÉ, MENÉ, TEKÉL és PÁRSZIN”

BABILON – KERESZTÉNYSÉG – A VÁROS – A BIRODALOM – AZ
ANYA – A LÁNYAI – BABILON BUKÁSA – ANNAK FÉLELMETES
JELENTŐSÉGE

„*Babilon BUKÁSA* /ang./ Jövendölés Babilónia ellen, amit Ézsaiás látott... Emeljetek zászlót kopasz hegyeken, kiáltatok nekik, kézzel intsetek, hogy bevonuljanak a fejedelmek kapuin!

Én már parancsoltam megszentelt harcosaimnak és elhívtam vitézeimet haragomnak véghezvitelére, akik Énbennem büszkén örvendenek.

Zúgás hallik a hegyeken, nagy nép zúgásához hasonló, országok morajlása hallik, összegyűlt nemzetek morajlása. A Seregek Ura megszegléli a harcra kész sereget.

Jönnek messze földről az égnek végéről az ÚR és bosszús haragjának eszközei, hogy elpusztítsák az egész földet.

Jajgassatok, mert közeledik az ÚR napja, a Mindenható pusztításaként jön el.

Ezért lehanyatlik minden kéz és megdermed minden ember szíve és megrémülnek, kínok és fájdalmak fogják el őket és gyötrődnek, mint a szülőasszony, egyik a másikon csodálkozik és arcuk lángba borul.

Íme, az ÚR napja jön kegyetlen búsulással és felgerjedt haraggal, hogy a földet pusztasággá tegye, és annak bűnöseit elveszesse arról, mert az ég csillagai és csillagzatai nem ragyogtatják fényüket, sötét lesz a naptámadatkor, és a hold fényét nem tündökölteti.

Megbüntetem a világ gonoszságát, a bűnösök bűnét. Véget vetek a kevélyek gőgjének, az erőszakosok gőgösségét megalázom.

Értékesebbé/*ritkábbá* teszem az embert a színaranynál és a férfit Ofír aranyánál. Ezért az egeket megrendítem és megindul a helyéről a föld is a Seregek Urának búsulása miatt és felgerjedett haragjának napján.” Ézsaiás 13: 1-13. – hasonlítsd össze a Jelenések 16: 14 és a Zsidók 12: 26, 27-29 - versekkel.

„És a jogosságot mérőkötélle tévém és az igazságot színelővé és jég söpri el a hazugság oltalmát, és vizek ragadják el a rejteket.”
Ézsaiás 28: 17.

Ézsaiásnak, Jeremiásnak, Dánielnek és a Jelenések könyvének különböző Babilonról szóló próféciai egyhangúan és nyilvánvalóan ugyanarról a nagy városról jövendölnek. Ezek csak részben teljesedtek be az ókori, betű szerinti városon. A Jelenések könyve is sok évszázaddal a betű szerinti Babilon lerombolása után íródott, nyilvánvaló tehát, hogy **kifejezetten** egy olyan valamire vonatkoznak ezek a próféciaák, aminek az ókori, betű szerinti Babilon csak egy kiábrázolása volt. Az is világos, hogy amennyire az Ézsaiásnak és Jeremiásnak a Babilon bukását jövendölő próféciai beteljesedtek a betű szerinti városon, ez, bukásában és jellegében, egy előképe annak a nagy városnak, amiről a Jelenések könyvének szerzője jelképes nyelvezetével beszél (Jelenések 17 és 18), és amire főleg a többi próféták utalnak.

Már említettük, hogy az, amit manapság kereszténységnek nevezünk, az ókori Babilonnak ellenképe; emiatt a prófétáknak komoly figyelmeztetései és a Babilon – a kereszténység – elleni jövendölései a jelenlegi nemzedék számára a leglényegesebbek. Bár csak lennének az emberek eléggé értelmesek, hogy megértsék e dolgokat! Habár különböző, más jelképes nevekkal is jelöli a Szentírás a kereszténységet, mint: Edom, Efraim, Áriel stb., azonban az egyik leggyakrabban használt megnevezés: „Babilon”, és ennek jelentése: „**zűrzavar**”, rendkívüli módon illik rá. Pál apostol a névleges szellemi Izraellel szemben egy névleges testi Izraelt is említ (lásd: 1 Kor. 10: 18; Gal. 6: 16; Róm 9: 8); ehhez hasonlóan láthatunk egy névleges szellemi Siont és egy névleges testi Siont (Ézsaiás 33: 14; Ámos 6: 1). Vizsgáljunk meg néhány csodálatos azonosságot a kereszténység, és előképe, a Babilon között az Isten Igéjének erről tett

közvetlen bizonyágai alapján. Akkor észrevevesszük a kereszténység jelenlegi magatartását és a már látható jeleit a megjövendőlt végzetének.

A Jelenések szerzője arra utal, hogy nem lesz nehéz felfedezni ezt a titokzatos, nagy várost, mert neve **a homlokán** van és olyan nyilvánvaló, hogy nem téveszthetjük el, hacsak nem hunyjuk be szemeinket, és ha nem akarjuk meglátni; – „Az ő **homlokára** egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja”. (Jelenések 17: 5) Mielőtt vizsgálat alá vennénk ezt a titokzatos Babilont, figyeljük meg az előképi Babilont és azután elménkben az alapvető jellemvonásaival, keressük az ellenképet.

A Babilon nevet nem csak a birodalom fővárosa viselte, hanem az egész birodalom is. Babilon, a főváros, valószínűleg a legszebb és egyben a legnagyobb városa volt az ókori világnak. Az Eufrátesz két oldalára négyszög alakban építették, védelmére egy mély vizesárokkal és egy kettős fallal volt körülvéve, amelynek szélessége 3 és féltől 25 méterig, és magassága 21-től 90 méterig terjedt. Az ormán állítólag 25 tornyocska állt hosszában a fal külső és belső élén szembe helyezve egymással, és ezeken a falakon száz bronzkapu volt, 25 minden oldalon; a kapuk száma megfelelt az utcák számával, melyek egymást merőlegesen keresztelték. A várost csodálatos paloták, templomok és a hódítások alkalmával zsákmányolt trófeák ékesítették.

Nabukadneccár volt a Babiloni birodalom nagy uralkodója, akinek hosszú uralma majdnem a birodalom fennállásának felét teszi ki és a birodalom főleg neki köszönhetette dicsőségét és katonai fölényét. A város híres volt a gazdagságáról és a pompájáról, ami az erkölcsi hanyatlását is okozta, *ami* biztos előzménye lezüllésének és bukásának. Teljesen a bálványimádásnak adta magát és telve volt gonoszsággal. Az

emberek Baálnak imádói voltak, akinek emberi áldozatokat is felkínáltak. Bálványimádásuk mély romlottságát felfoghatjuk abból, ahogy Isten feddi az izraelitákat, amikor a velük való kapcsolat által megromlottak. – lásd: Jeremiás 7: 9; 19: 5.

A név, a Bábel (zürzavar) nevű torony építésének megghiúsított tervéből ered, mert akkor zavarta össze Isten a nyelveket; de a helybeli szómagyarázat „Babil” nevet készített ebből, melynek értelme ahelyett, hogy megalázó lenne – emlékeztetve az Úr rosszállására –, számukra „Isten kapuját” jelentette.

Babilon város, a nagy babiloni birodalom fővárosaként nagy tekintélyre és befolyásra tett szert, és „aranyváros”-nak is nevezték, ő volt a „királyságok ékessége, a kaldeusok fenséges díszé”. – Ézsaiás 13: 19; 14: 4.

Nabukadneccárt unokája, Belsaccár, követte a trónon. Az ő idejében bukott meg a birodalom, mint mindig a gőg, a bőség és a semmittevés miatt. Amíg a nép, nem tudván az őt fenyegető veszélyről, a király példáját követte, fesztelenül viselve magát erkölcstelen kicsapongásokban, addig a perzsa hadsereg Cirusz vezetése alatt lopva behatolt az Eufrátesz csatornáin keresztül (amelynek vizét elterelték), lemészárolták a mulatozókat és elfoglalták a várost. Így teljesedett be az ismeretlen kéz által, falra írt prófécia: **„Mené, Mené, Tekél és Párszin!”**, amit Dániel magyarázott meg alig egy pár órával beteljesedése előtt: – „Számba vette Isten a te országlásodat és véget vetett annak, megmérettettél a mérlegen, és híjával találtattál; elosztotta a te országot a médeknek és a perzsáknak”. Ez a város oly nagy bukást ért meg, hogy sok ideig a fekvését is elfelejtették és hosszú ideig bizonytalan volt.

Így történt az előképi várossal és, mint egy nagy malomkő, melyet a tengerbe vetnek, úgy süllyedt el évszázadokkal ezelőtt, hogy többé fel ne emelkedjen; még az emléke is

szégyenteljes, és a közmondásossá vált. Most tekintsük meg az ellenképét, megfigyelve először azt, hogy az Írás világosan rámutat, és továbbá megállapítva, hogy mennyire alkalmas ez a jelkép.

A jelképes próféciában egy „város” egy hatalommal és befolyással támogatott vallásos kormányzatot jelöl. Például a „szent város, az Új Jeruzsálem” egy jelkép, mely az Isten országának felállítását és az evangéliumi Egyház győzteseinek uralomra és dicsőségre való felmagasztalását mutatja be. Az Egyházat ugyanabban a vonatkozásban egy asszony is jelképezi, „a menyasszony – a Bárány felesége” hatalomban és dicsőségben az ő Férje, Krisztus, tekintélyével és hatalmával támogatva. „Jött egy a hét angyal közül... és így szólt hozzám: Jöjj, és **megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány feleségét.** És... **megmutatta nekem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet.**” – Jel. 21: 2, 9, 10.

Hasonló módon mutatja be a titokzatos Babilont is, az egyházi birodalmat, „ama nagy várost” (Jel. 17: 1-6), melyet paráznaként ábrázol, mint egy bukott nőt (egy hitehagyott egyházat – mert az igazi Egyház egy szűz), aki hatalomra emelkedett és vezető szerephez jutott, és akit jelentős mértékben támogatnak a föld királyai, a polgári hatalmak, melyek többé vagy kevésbé meg vannak részegedve az ő szellemével és tanításával. A hitehagyott egyház elvesztette a szűzi tisztaságát. Ahelyett, hogy megvárta volna, mint egy tiszta, eljegyzett szűz azt, hogy az ő mennyei Vőlegényével együtt legyen felmagasztalva, összeadta magát a föld királyaival és velük paráználkodott és elhagyta szűzi tisztaságát, a tiszta tanítást és a tiszta jellemét, hogy elsajátítsa a világ eszméit; cserében elfogadta és napjainkig nagymértékben gyakorolta azt az uralmat, amit ők közvetlenül, vagy közvetve támogattak is. Ez a hűtlenség az Úrhoz, akinek nevét igényelte, és ahhoz a nagy előjoghoz, hogy „tisza szűz” lehessen, mint Krisztus jegyese, szolgálatot okot a jelképes

„parázna” megnevezésre. *Ugyanakkor* az ő papi birodalom *jellegű*, következetlenséggel és zavarossággal teli befolyása miatt, jelképesen Babilon néven van bemutatva. Ez tágabb értelemben az egész Babiloni birodalomra vonatkozik, vagyis az általa jelképezett kereszténységre, míg szűkebb értelemben az ókori városra, Babilonra, amiben a **névleges** keresztény egyházat ismerjük fel.

Az a tény, hogy a kereszténység nem ismeri el, hogy a „Babilon” bibliai kifejezés, és annak értelme, a „zűrzavar”, rá alkalmazható, még nem jelenti azt, hogy ez nincs így. Az ókori Babilon sem ismerte el a nevének bibliai értelmét, a „zűrzavart”. Az ókori Babilon úgy vélekedett magáról, hogy ő az „Isten kapuja”, mégis Isten őt zűrzavarnak bélyegezte (1 Mózes 11: 9), és így van ez manapság az ő ellenképével is. Az önmagát kereszténységnek nevezi, vagyis Istenhez és az örökélethez vezető kapunak, míg Isten őt Babilonnak – zűrzavarnak nevezi.

A protestánsok általánosan és nagyon találóan azt állították, hogy a „Babilon” név és az erre vonatkozó prófétai leírások a pápaságra alkalmazandók, de újabban már engedékenyebbekké váltak és nem hajlandók így alkalmazni. Ellenkezőleg, most a protestáns szekták arra törekednek, hogy kibéküljenek a Róma egyházával, példáját kövessék, egyesüljenek vele, és együttműködjenek. Így cselekedve részt vállalnak vele, jóváhagyják viselkedését és „betöltik a mértékét”, valójában éppen úgy, ahogy az írástudók és a farizeusok is betöltötték a prófétákat meggyilkoló atyáiknak mértékét. (Máté 23: 31, 32) Mindezt, természetesen, a protestánsok épp úgy, mint a katolikusok, nem fogadják el, mert ha elfogadnák, avval magukat ítélnék el. Ezt a tényt felismeri a Jelenések könyvének írója és kimutatja, hogy akik meg akarják látni Babilont a maga valóságában, szellemben el kell foglalják helyüket az ÚR igazi népével a „pusztában”, – a világtól, a világ eszméitől, és a vallásosság üres formáitól elkülönülve, és fel kell áldozzák

magukat Istennek és egyedül csak Őhöz kell hűségesek legyenek és csak Őtől kell függjenek. „És **szellemben** elvitt engem **egy pusztába** és láték egy asszonyt... a nagy Babilont.” (Jelenések 17: 1-5.)

Azáltal, hogy a civilizált világ országai alávetették magukat a nagy egyházi rendszereknek, főleg a pápaságnak, nagymértékben hagyván maguk fölött uralkodni azokat, cserében elfogadván tőlük a „keresztény nemzetek”, vagy „kereszténység” megnevezést, és a tekintélyük támogatására a királyok Istentől származó jogának tanát, stb., összekötötték magukat a nagy Babilonnal és részévé váltak. Tehát, az előképhez hasonlóan – ahol nem csak a várost hívták Babilonnak, hanem az egész birodalmat is – a jelképes „Babilon” név sem csak a nagy vallási szervezetekre, a pápaságra és a protestantizmusra, alkalmazható, hanem tágabb értelemben az egész kereszténységre is.

Ezért a titokzatos Babilon fölötti ítéletnap a kereszténység összes nemzete fölötti ítéletnap; a rá mért csapásokban részesül az egész társadalmi, polgári, és vallási szerkezet; az egyéneket is érintik ezek, oly mértékben, amennyiben összefonódtak érdekeik és függőségük a különböző szervezetekkel és berendezésekkel.

A kereszténységen kívüli nemzetek is érezni fogják a büntetés nehéz kezének súlyát azáltal, hogy ők is bizonyos mértékben össze vannak kapcsolódva a kereszténység nemzeteivel különböző kereskedelmi és egyéb érdekek által és szintén jogosan, mert nem becsülték meg az általuk is látott világosságot, aminél jobban szerették a sötétséget, mert cselekedeteik gonoszak voltak. Ekképpen, ahogy a próféta mondja: „Isten *féltékenysége*nek tüzeiben emésztetik meg az egész föld [társadalom]!” (Sofóniás 3: 8) De főképpen Babilon ellen – a kereszténység ellen – gyúl fel az ÚR nagy haragja, mert visszaélt a nagy előnyével és nagy a felelőssége. (Jer. 51:

49) „Babilon elfoglalásának zajától megrendül a föld, jajkiáltása hangzik a népek között.” (Jer. 50: 46)

BABILON – ANYA ÉS LÁNYAI

Viszont némelyek az őszinte keresztyének közül nem vették még észre a protestantizmus hanyatlását és a különböző szektáknak pápasághoz fűződő viszonyát, de már érzékelték a nyugtalanságot és a tanok általános zűrzavarát minden vallási rendszerben, és aggódva kérdezhetnék, hogy: „ha Babilon bukása az egész keresztyénséget magába foglalja, akkor mi lesz a protestantizmussal, a nagy reformáció eredményével”? Ez egy fontos kérdés, de az olvasó meg kell értse, hogy a napjaink protestantizmusa nem a nagy reformáció terméke, hanem a reformáció hanyatlásának terméke, és nagy mértékben osztozik a római egyház jellemvonásaival és hajlamaival, innen erednek a különböző ágazatai. A különböző protestáns szekták annak a romlott, névleges keresztyén egyháznak, a pápaságnak valódi „lányai” (tisztelet a közöttük lévő, **viszonylag** kevés, jámbor léleknek, akiket az Úr „búzá”-nak nevez a „**konkoly**” sokasága között); a pápaságot a Jelenések könyvének írója is úgy jelöli, mint „a paráznáknak, a föld utálatosságainak anyja”. (Jel. 17: 5) Ne menjünk el azon tény mellett, hogy a pápaság és a protestantizmus között most egy nyíltan beismert, anya és lányai *jellegű* viszony létezik; a pápaság magát „Anyá Szent Egyháznak” is nevezi és a protestánsok evvel nagyjából elégedetten egyet is értenek, ahogy egyes protestáns egyházak vezetőinek és laikusainak kijelentései mutatják. Így lévén „dicsőségük az ő gyalázatukban” /Fil. 3: 19/, látszólag mindannyian figyelmen kívül hagyják azt a bélyeget, amit ekképpen az Isten Igéje részéről elfogadnak, ugyanis az úgy jelöli a pápaságot, mint „paráznáknak anyját”. A pápaság soha sem képzelte kétségbevonhatónak az ő állítólagos jogát, az „anyai” minőséghez, és ehhez a címhez, és nem vette észre, hogy ez a minőség egyáltalán nem talál avval az igényével,

hogy mégis ő lenne az egyetlen igaz egyház, amely az Írás szerint egy Krisztusnak eljegyzett „szűz”. A beismerése és az anyaságra tartott igénye örök szégyenére válik úgy neki, mint leszármazottainak is. Az igazi Egyház, melyet Isten elismer, de a világ nem ismer, valóban szűz és az ő tiszta, és szent állapotában nem hozott létre leány rendszereket. Az igazi Egyház még mindig szemérmes szűz, Krisztushoz hűséges, és Öneki drága, mint a „szemefénye”. (Zak. 2: 8; Zsolt. 17: 6, 8) Az igazi Egyházat sehol sem lehet **egy csoportként** kimutatni, amelyből minden „konkoly” el van távolítva, viszont csak „búzát” tartalmaz; és mindezeket ismeri Isten, függetlenül attól, hogy a világ elismeri, vagy sem.

Lássuk csak, hogy a protestáns rendszerek milyen formában tartják fenn leányi viszonyukat a pápasággal. Mivel a pápaság, az anya, nem egy személy, hanem egy nagy vallási rendszer, a jelképhez tartva magunkat azt várhatjuk, hogy más vallási rendszereket találjunk, melyek megfelelnek ennek, a hasonló jellemvonású leányokról szóló ábrázolásnak. Természetesen, ezek nem olyan régiek és nem olyan züllöttek, mint a pápaság, de mindazonáltal ugyanabban az értelemben „paráznák”, ugyanis ameddig azt állítják, hogy ők eljegyzett szűzek, vagy a Krisztus menyasszonyai, addig a világ kegyét keresik és elfogadják támogatását a Krisztushoz való hűtlenség árán.

Evvel a leírással a különböző protestáns felekezetek teljesen megfelelnek. Ők a nagy leány-rendszerek.

Amint már kimutattuk,^{*} a különböző leány rendszerek születése az anya egyház romlása miatt keletkezett reformokkal kapcsolatosak. A leány-rendszerek elváltak az anyától a vajúdás körülményei között, és ők szűzeknek születtek. Azonban ők nem csak az igazi reformátorokból álltak, hanem olyanokból is, akik az anya szellemével rendelkeztek, és sokat örökölték hamis tanaiból és elméleteiből. Nemsokára beleestek

*

III. Kötet, 4. Fejezetében

az anyjuk gonosz gyakorlataiba és így igazolták a prófétai megbélyegzést: „paráznák”.

Nem szabad elfelejteni azt sem, hogy míg a különböző reformációs mozgalmak jelentős munkát végeztek a „szentély megtisztításában”, Isten csak a templom-osztályt – a szentély-osztályt – ismerte el valaha is valódi Egyházként. Egyházaknak nevezett, nagy emberi szervezetek nem voltak egyebek, mint **névleges** egyházak, egy hamis rendszernek részei, amely meghamisítja, félremagyarázza és elrejtí a világ elől az igazi Egyházat, amely csak a bűnért való nagy áldozat érdemeiben bízó, teljesen felszentelt, hűséges hívőkből áll. Ők szétszóródva találatnak itt-ott, ezeken az emberi szervezeteken belül és kívül, mégis e rendszer világi szellemétől elválasztva. Ők a „búza” osztály az Urunk példázatából, amit nyilvánvalóan megkülönböztet a „konkolytól”; nem ismerve fel e rendszerek valódi jellegét, egyénenként alázatosan jártak Istennel, elfogadván az Ő Igéjét, mint tanácsosukat és az Ő Szellemét, mint vezetőjüket. Nem is érezték soha jól magukat a névleges Sionban, ahol gyakran fájdalommal vették tudomásul, hogy a világ szelleme, amely a fel nem ismert, „konkoly” elem által működött, veszélyeztette a szellemi jólétet. Ők a Sion áldott gyászolói, akiknek Isten „hamu helyett ékességet és gyász helyett örömmek kenetét” helyezte kilátásba. (Máté 5: 4; Ézsaiás 61: 3) Csak a jelenlegi „aratás” idején történik a „búza” elválasztása a „konkolytól”, mert az ÚR terve szerint, „együtt kellett nőjön mindkettő az aratásig (a jelenlegi időszakig, amiben élünk)”. – Máté 13: 30.

Ezért ez az osztály csak most ébred rá az elítélt rendszerek valódi jellegére. Ahogy már magyaráztuk*, a különböző reformációs mozgalmak, ahogy a próféta megjövendölte (Dániel 11: 32-35), „hízelgessel” lettek elfojtva. Mindegyik egy bizonyos tisztulás után megállt; és amennyire tehette, a

*

III. Kötet, 4. fejezetében

Római egyházat utánozta, keresve és elfogadva a világ kegyét az erényének – Krisztus, az igaz Egyház Feje iránti hűségének – árán. Az egyház és az állam ismét egymással szövetkezett, bizonyos fokban egyesítették világi érdekeiket az egyház igazi, szellemi érdekeinek rovására; és a fejlődés, meg a reformálás ismét megállt. Valójában egy visszaesés kezdődött el annyira, hogy jelenleg közülük sokan hitben és cselekedetben sokkal távolabb állnak a megfelelő színvonalától, mint az alapítói idejében.

Egyes reformált egyházak, mint például az Anglikán egyház, és a németországi Lutheránus egyház is, még tekintélyben és hatalomban is osztoztak a földi kormányzókkal. Amelyek nem boldogultak oly mértékben (mint például ebben az országban), több *megalkuvó*, kezdeményező lépést tettek a világ felé kisebb előnyök *megszerzésének* érdekében. Az is igaz, hogy míg a világ hatalmai elősegítették a hűtlen egyház világi érvényesülését, az egyház is tartózkodás nélkül közösséget vállalt a világgal annyira, hogy a megkeresztelt, világias *emberek* jelenleg túlnyomó többséget képezik, és majdnem minden jelentős beosztást betöltenek, ekképpen uralván őt.

Ez volt az a beállítottság, amely egyház nagy hanyatlását okozta a korszak elején is (2. Tesszalonika. 2: 3, 7-10), amely fokozatosan, de gyorsan a pápai rendszer kifejlődéséhez vezetett.

Ez a laza jellem, amelyet korán elsajátítottak a különböző reformációs mozgalmak, és amely fokozatosan kifejlesztette a szektás szervezeteket, a mai napig fennáll; és minél inkább növekednek ezek a szervezetek gazdagság, létszám és befolyás terén, annál távolabb esnek a keresztyén erényektől, és annál jobban megmutatkozik bennük az anyjuk fennhéjázása. Néhány igazi keresztyén a különböző szektákból bizonyos mértékben felismerte ezt az állapotot, és szomorúan, szégyenkezve bevallja és helyteleníti. Ők látják, hogy

valamennyi szektás szervezet minden erőfeszítést megtesz annak érdekében, hogy a világ tetszését, védelmét és támogatását elnyerje. Impozáns és költséges templomokat és fennkölt tornyokat építettek, csengő harangokra, lenyűgöző orgonákra, jókivitelezésű berendezésekre, művészi kórusokra, jólképzett szónokokra tettek szert, és vásárokat, ünnepélyeket, hangversenyeket, színdarabokat, szerencsejátékokat, megkérdőjelezhető szórakozásokat, meg időtöltéseket szerveztek, és mindezeket abból a célból, hogy a világ helyeslését és támogatását megnyerjék. A Krisztus fontos és egészséges tudománya háttérbe szorult, miközben a hamis tanok és a szenzációt keltő témák foglalták el helyüket a szószéken; az igazságot mellőzik és elfelejtik, és annak szelleme is odavész. Ezekben a részletekben is milyen nagyon hasonlít a leány- az anyarendszerhez!

A protestáns szekták pápasághoz fűződő kapcsolatainak gátlástalan, sőt büszke elismerését bizonyítandó, egy presbiteriánus lelkész érzelmeit idézzük a napi sajtóban közölt ígahirdetéséből:

„Akármilyen kínos, de el kell ismerni, hogy ez (a katolikus egyház) az **anyaegyház**. Ő rendelkezik egy töretlen, hosszú múlttal, ami visszanyúlik az apostolok idejéig. [Igen, akkor kezdődött a hitehagyás. – 2 Tesszalonika. 2: 7, 8.] **Mert a vallási igazság bármely részletéért, amelyet értékelünk, hálások lehetünk neki, mint megőrzőjének.** Ha neki nem lenne joga arra, hogy az igazi egyháznak tekintse magát, akkor mi **fattyuk lennénk és nem törvényes gyermekek.**

Arról beszélünk, hogy hittérítők dolgozzanak a római egyházban! Inkább arra gondolnék, hogy a metodista, püspöki, egyesült presbiteriánus és lutheránus egyházakhoz küldjünk hittérítőket, hogy megtérítsék őket a presbiteriánus egyházhoz.”

Valóban, majdnem minden tanbeli tévedést, amelyekhez a protestáns felekezetek ragaszkodnak, a Római egyháztól hozták

magukkal, bár a pápaság vaskos hibáihoz képest, mint például: a miseáldozat, a szenteknek és szűz Máriának imádata, a képimádat, a gyónás és a bűnbocsátó cédulák szolgáltatása, a reformációs mozgalmak egyenként jelentős haladást értek el. De, jaj! – napjaink protestánsai nem csak hajlandók, hanem minden áron, majdnem minden engedményre készek, hogy megnyerjék az öreg „anya” kegyét és támogatását, akinek zsarnokságától és aljasságától menekültek el atyáik három évszázaddal ezelőtt. Éppen az igazságnak azon elvei, melyek az elején a protestálás alapját képezték, fokozatosan feledésbe merültek, vagy nyíltan megtagadják azokat. A Megváltónk által hozott örök – „mindennapi” – áldozatba vetett „hit általi megigazulás” alaptana hamarosan átadta a helyét a régi, pápai dogmának a cselekedet általi megigazulásnak, az istenkáromló miseáldozatnak.* Sokan nyíltan bevallják úgy a szószékről, mint a templompadokból is, hogy nem hiszik azt, hogy Krisztus drága vére elegendő lenne, mint váltságdíj a bűnbocsánatra.

Egyes protestáns egyházi vezetők majdnem olyan vakmerően igénylik az apostoli örökséget és az egyházi tekintélyt, mint a pápai papság. Az egyéni gondolkodás, vagy megítélés jogát is – ami a pápaság elleni protestálás alapelve volt, és ami a nagy reformációhoz vezetett – a katolikus egyházhoz hasonlóan a protestáns egyház is erélyesen elutasítja. Mégis a protestánsok teljesen tudatában vannak annak, hogy az egyéni gondolkodás jogának gyakorlata indította el a reformációt, és egy rövid ideig folytatódott, habár később az elismert vezetők szemtelen uralma megakadályozta és visszavetette a fejlődést, és az óta szigorúan ragaszkodva a hagyományhoz, kiátkozzák mindazokat, akik bátran tovább léptek.

Így látván, a protestantizmus már nem protestál többé az anyaegyház ellen, mint a kezdetben. Ahogy egy író a sajtónak

*

A miseáldozatot a püspöki – anglikán egyház gyakorolja Angliában és az Egyesült Államokban.

nemrég megjegyezte: „Az **-izmus**-t még megőriztük, de mi történt a **protestálással**?” Úgy tűnik, a protestánsok elfelejtették, vagy nem ismerik az eredeti protestálás igazi alapját, és rendszerekként készek az „anyaszentegyház” (?) tárt karjaiba vetni magukat, ahol várják őket, és ahol egy meleg fogadtatásban részesülnek.

„Hadd, nyújtsuk ki nektek szeretettel kezeinket (mondta Leó pápa a protestánsoknak 1894-ben „A föld uralkodóinak és népeinek” című pásztorlevélben); meghívunk benneteket, hogy belépjeteek egységünkbe, ami soha meg nem gyengült a katolikus egyházban és nem fog soha megszűnni. Hosszú ideje hív benneteket keblére a mi közös anyánk, régóta várnak aggódó testvéri szeretettel a világ katolikusai. A szívünk hangunknál is erősebben hív benneteket, kedves testvéreink, akik három évszázada szembeszálltatok velünk a keresztény hitben.”

Továbbá, az amerikai katolikus egyháznak írt enciklikában, (1895-ben) Leó pápa kijelentette: „Gondolatunk most azokra irányul, akik a keresztény hitben eltérnek tőlünk... Mennyire szívünkön hordjuk üdvösségüket; lelkünkől kívánjuk, hogy teljességgel visszatérjenek az egyház ölelésébe, amely mindenkinek közös anyja! ... Természetesen, nem kellene őket képzelgéseikben hagyni, hanem irgalommal és szelídséggel bírjuk rá őket, hogy elhagyják azokat, próbáljuk a meggyőzés minden eszközével rávenni őket arra, hogy közelebből vizsgálják meg a katolikus tanításokat, hogy megszabaduljanak az előítéleteiktől.”

„Az Angol néphez címzett apostoli levélben” (1895) a következő könyörgésnek adott kifejezést: „Óh, Áldott Szűz Mária, Istennek Anyja, a mi szerető és szelíd Királynőnk és Anyánk, tekints le irgalommal Angliára, ... Óh, Te bánatos Anya, járjál közbe a mi elszakadt testvéreinkért, hogy ők is részt nyerjenek velünk együtt az igazi egyesült nyájban, a Legfőbb Pásztorral, a Fiú Helytartójával!” – vagyis, magával a pápával.

Ugyanannak a „Misszió a protestánsokért” *című* tervnek érdekében hozták létre a „Paulist Fathers” néven ismert hivatalt. Ezek összejöveteleiket a nagyvárosokban tartották és tartják, ahol a pásztorok magyarázatokkal szolgáltak és a kiegyezés vonalán igyekeztek meggyőzni a protestánsokat. A protestánsoktól írásbeli kérdéseket kértek, amelyekre nyilvánosan válaszoltak és ingyen osztogattak tanulmányokat nekik. A protestánsok gyakorlatilag elfogadják a római álláspontot és valójában nincsenek feleleteik, és ha akad is valaki, aki tudna és válaszolna, és a tényeket feltárná, úgy a protestánsok, mint a katolikusok felforgatójának bélyegeznék.

Minden értelmes személy láthatja, hogy a protestantizmus milyen könnyen esik a ravaszság törébe, és hogy a népszerűbb áramlat nyilvánvalóan a római egyház felé tart, melynek igaz, hogy megváltozott a hangja és hatalma, de a szíve nem, és még mindig igazolja az inkvizíciót, és egyéb módszereit is, melyeket a sötét Középkorban gyakorolt, a föld feletti uralmának **jogára** hivatkozva, hogy kedve szerint büntessen eretnekeket.

Nyilvánvaló, hogy habár sok hívő lélek nem ismerve a helyzet valódi állását, odaadással és nagy tisztelettel imádta Istent e babiloni rendszerek valamelyikében, de ez semmit sem változtat azon a tényen, hogy mindezek a **rendszerek** kivétel nélkül „paráznák”. Zúrzavar uralkodik mindegyikben, és így a Babilon név talál az egész családra – úgy az anyára, mint a leányaira is, valamint cinkosaikra, a kereszténységnek nevezett nemzetekre. – Jelenések 18: 7; 17: 2-6, 18.

Vegyük csak észre, hogy a nagy politikai-vallási rendszerek, amit az emberek kereszténységnek neveznek, de amit Isten Babilonnak nevez, nem csak az alapból áll, hanem a jelenlegi társadalmi rendnek egész felépítményéből, és a betetőző tornyából. Mindezt magába foglalja a kereszténység kifejezés, ami alatt nem csak azok a nemzetek szerepelnek, amelyek támogatják és fenntartják a keresztény szektákat törvénykezés és

adózás által, hanem mindazok is, amelyek eltűrik a kereszténységet anélkül, hogy meghatározott módon pártolnák, vagy támogatnák azt, mint például az Egyesült Államok.

A „királyok Istentől származó jogának” elmélete, amit fenntart és tanít majdnem minden szekta, és ami a régi polgári rendszer alapját képezi, az Európa királyságainak hosszú ideig hatalmat, tekintélyt és stabilitást biztosított. A papságnak az Istentől származó elhivatottságáról és hatalmáról szóló tan hátráltatta Isten gyermekeinek fejlődését az isteni dolgokban, megkötözte őket a tudatlanság és babonáság láncával, kényszerítve őket, hogy hódoljanak a hozzájuk hasonló, esendő lényeknek és az azok által kitalált tanoknak, hagyományoknak és az Isten Igéje értelmezésének. A dolgok teljes rendje le kell omoljon, és el kell tűnjön egészen ennek a nagy napnak ütközetében – az a rendszer kell leomoljon, ami az embereket a hosszú évszázadokon keresztül polgári, társadalmi és vallási uralkodó hatalmak iránti engedelmességre kényszerítette. Mindezeket Isten **megengedte** (de nem Ő rendelte el és nem hagyta jóvá, mint ahogy ők állítják). Habár ez önmagában rossz volt, de mégis **ideiglenesen** egy jó szolgálatot tett avval, hogy megakadályozta az anarchiát, ami mérhetetlenül rosszabb lett volna, mert az emberek nem voltak még felkészülve arra, hogy jobbat tegyenek maguk érdekében, és mivel Krisztus Millenniumi Királysága nem volt még megérkezve. Ezért Isten megengedte, hogy ezek a tévelygések hitelt nyerjenek, és hogy uralják az embereket a „vég idejéig” – a „pogányok idejének” végéig.

BABILON BUKÁSA

A prófétai leírásokban tisztán olvashatjuk Babilonnak, a kereszténységnek, végzetét; ez nem kevésbé világosan fejeződik ki az idők jeleiben is. Azt, hogy pusztulása hirtelen, erőszakos és teljes lesz, a következő erőteljes kijelentések mutatják: „Egy erős angyal felvett egy malomkőhöz hasonló,

nagy követ, és a tengerbe vetette, ezt mondván: Ily módon, nagy sebességgel vettetik le Babilon, ama nagy város, és többé meg nem találhatik”. (Jel. 18: 8, 21; Jer. 51: 63, 64, 42, 24-26.) És még egy fokozatos pusztulási folyamatnak is alá van vetve, amit Dániel próféta (7: 26) mutat ki: „De ítélok ülnek, és az ő hatalmát elveszik, hogy megrontassék és végleg elveszzen”. A pápai **uralom** (és a nép klerikalizmus⁵ iránti, szolgálalkú tiszteletének nagy része), amire már rámutattunk,* megtört a Vég Idejének kezdetekor – 1799-ben. Annak ellenére, hogy a következő, felőrlődési folyamat már lassúbb, és időnként még jeleit mutatta a látszólagos felemelkedésnek, mely soha nem tűnt hízelgőbbnek, mint a jelenben; a pápaság végső pusztulása bizonyos, haláltusája heves lesz. Először, viszont, vissza kell nyernie régi tekintélyének egy jelentős részét, amivel szövetségre léphet a leányaival. Együtt fognak felemeltetni, hogy együtt legyenek hevesen ledobva.

Babilon büntetése bizonyára nagy lesz. A próféciákban meg van írva, hogy: „a nagy Babilon megemléttetik az Isten előtt, hogy adjon annak inni a búsult haragja borának poharából”, és „megbosszulta az ő szolgáinak vérét annak kezén”. „Mert az ő bűnei az égig hatottak és megemlékezett Isten az ő gonoszságáról. Fizessetek úgy neki, amint ő fizetett néktek, és kétszerrel kettőztessék meg neki az ő cselekedetei szerint; amely pohárból itatott, ugyanabból kétannyit töltsetek neki, amennyire dicsőítette magát és dőzsölt, annyi kinnal és gyásszal fizessetek neki; mert ezt mondja az ő szívében: ‘úgy ülök, mint királynő és nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem látok’”. (Jel. 16: 19; 19: 2; 18: 5-7) Míg ez a prófétai nyelvezet a legtágabb értelemben, nyilvánvalóan a pápaságra vonatkozik, ugyanakkor azokról is szól, akik szövetségben vannak vele, vagy rokonszenveznek vele. Mindazok részesülni fognak az ő csapásaiban. (Jel. 18: 4) Habár a föld királyai

*

III. Kötet, 40. oldal

meggyűlölnek a paráznát és elvetik őt (Jel. 17: 16), mégis azt mondja: „Úgy ülök, mint királynő, és nem vagyok özvegy” – hangosan dicsekedve a népek feletti uralmának jogával, azt állítja, hogy az előző hatalma hamarosan vissza lesz állítva.

Egy katolikus lap utóbbi számában megjelent, következő sorok egy kis ízelítőt nyújtanak a kérdéséről, és fenyegetőzéséről:

„A pápaság ismét magára ölti korlátlan, világi uralmát, mert ez hasznos és megfelelő az egyháznak. Ez az egyház végrehajtó hatalmának teljesebb szabadságot és teljesebb befolyást fog biztosítani. A pápa nem lehet hosszú ideig egy királynak alávetve. Ez nem talál az ő isteni hivatásához. Ez gátolja őt, és korlátozza jó befolyását. Európa már elismerte ezt a befolyást és rá lesz kényszerítve, hogy ismét meghajoljon a jelenleginél kritikussabb időben. A társadalmi felfordulás és az anarchia vörös keze meg fogja még koronázni Leót, vagy az utódját valódi hatalommal, amit a harmadik kör jelképez, és ami valamikor általánosan el volt ismerve.”

Igen, a nagy nyomorúság közeledtével a klérus igyekezni fog egyre jobban kihasználni hatalmát és befolyását, hogy biztosítsa politikai előnyeit, megőrizve az ellenőrzést a társadalom lázadó elemei fölött, de a közeljövő nagy válságában a törvény nélküli emberek elutasítanak minden hagyományos befolyást, és összetörnek minden korlátot. Az anarchia véres keze elvégzi félelmetes munkáját, és Babilon – a kereszténység társadalmi, politikai, és vallási hatalma el kell bukjon.

„Ennek okáért – mondja az ihletett író, vagyis amiért olyan hevesen küzd a fennmaradásáért, és a hatalomért – **egy nap** [hirtelen] jönnek öreá az ő csapásai, a halál, a gyász és az éhség, és tűzzel [jelképes tűz – pusztító csapások] égettetik meg, mert erős az ÚR, az Isten, aki megbünteti őt”. (Jel. 18: 8)

„Ezt mondja az ÚR: Íme, én pusztító szelet támasztok Babilon ellen és azok ellen, akik az én ellenségem szívében

lakoznak [mindazok ellen, akik szeretik Babilont]. És szórókat küldök Babilon ellen és szétszórják őt, és földét kiüresítik, mert mindenfelől ellene lesznek a veszedelem napján ... öldössétek le egész seregét.” (Jer. 51: 1-3.)

„És megfizetek Babilonnak [főleg a pápaságnak] és Káldea minden lakosának [vagy Babilóniának – a kereszténységnek – az úgynevezett keresztény világ összes nemzetének] minden gonoszságaikért, amelyeket Sionban cselekedtek a ti szemeitek láttára, azt mondja az ÚR” (Jer. 51: 24). Megemlékezvén a gonoszságok sorozatáról, melyek által Babilon gyötörte és elnyomta a Magasságos szentjeit [az igazi Sion], és arról, hogy meg van írva, hogy az Isten bosszút áll az Ő választottaiért, bizony hamar, hogy cselekedeteik szerint fog megfizetni ellenségeinek; megfizet Babilonnak érdem szerint (Luk. 18: 7, 8; Ésa. 59: 18; Jer. 51: 6), kezdjük felismerni, hogy szörnyű csapások várnak rá. Irtózatos rendeleteit a pápaság oly sátáni kegyetlenséggel hajtotta végre a hatalma napjain – elégetve, lemészárolva, száműzve, bebörtönözve és minden elképzelhető úton kínozva a szenteket – az állam támogatása által, akinek hatalmát követelte és meg is kapta, *hogy ezekért* egy teljes mértékű, méltó büntetés vár rá – „kétszeresen lesz megfizetve minden bűnéért”. A protestantizmus is kiérdemli a szemrehányást és a büntetést, a pápasággal való, jelenlegi, megalkuvó szövetkezése miatt. Azok a nemzetek is (a kereszténységből), akik részt vettek az ő bűncselekményeiben és vétkeiben, vele együtt kell kiigýák a keserű poharat az utolsó cseppig.

„Megfenýitem Bélt is Babilonban [Babilon istenét – a pápát] és kivonom szájából, amit benyelt [szorongatott állapotában meg kell váljon „nagyzó szavaitól”, azoktól az Istent káromló nevektől, amelyeket oly régóta visel, melyek szerint ő: „Krisztus kormányzóhelyettese”, csalhatatlan „helytartója”, egy „második földi isten” ... stb.], és többé nem futnak hozzá a nemzetek. Babilonnak kőfala is [a polgári

hatalom – mely a régi időkben is támogatta és egy bizonyos mértékben most is támogatja] leomlik ... Ezt mondja a Seregek Ura: Babilon széles kőfala a földig leronttatik, és az ő büszke kapuit tűz égeti meg [meg lesz semmisítve], és a népek hiába munkálkodnak, és a nemzetek a tűznek építenek [támasztják és védik Babilon falait], és kifáradnak” (Jer. 51: 44, 58). Ez mutatja a nép vakságát és azt, hogy Babilon befolyása alatt vannak, amit ők fenn akarnak tartani saját, legjobb érdekeik ellenére, de a fennmaradásáért, tekintélyének és befolyásának megőrzéséért vívott elkeseredett harcának ellenére, oly gyorsan fog elsüllyedni Babilon, mint egy tengerbe dobott, nagy malomkő, és többet nem fog felkelni, mert „erős az Úr, Aki megbünteti őt” /Jel. 18: 8/. Csak ekkor ismeri fel a nép az ő csodálatos felszabadítását, és az Úrnak kezét Babilon megbuktatásában. – Jelenések 19: 1, 2.

Ilyen a Babilon (a kereszténység) bukása, amit Ézsaiás és a többi próféta előre láttak, és hirdettek. Látható tény, hogy az Úr kedves népe közül sokan tartózkodnak Babilon keretein belül, és ezért az Ő prófétája által azt parancsolja a felszenteltnek, hogy: „Emeljetez zászlót [az igazság áldott evangéliumának zászlaját, megtisztítva a hagyományos tévedésektől, amelyek hosszú ideje elhomályosították azt] a kopár /*magas – ang./* hegyen [azok között, akik Isten Országának valódi csiráját képezik], kiáltatok nekik [komolyan és széles körben hirdessétek az igazságot az ÚR nyája megrémített juhainak, akik még Babilonban vannak] kézzel intsetek [tegyétek meg nekik, hogy lássák az igazság erejét példamutatás által, valamint hogy hallják a kinyilatkoztatását], hogy [a készségesek és engedelmesek, az igazi juhok] bevonuljanak a fejedelmek kapuin [hogy felismerhessék a mennyei Királyság igazi felszenteltjeinek és örököseinek szóló áldásokat].” (Ézsaiás 13: 1, 2)

Így, az intő hang tovább szól „azoknak, akiknek fülük van a hallásra”. A nagy névleges evangéliumi egyháznak, a búza és

a konkoly egyházának, utolsó időszakában, a Laodiceai korszakban vagyunk (Jel. 3: 14–22), *amely* a „langyossága”, gőgössége, szellemi szegénysége, vaksága és mezítelensége miatt szidásokban részesül, valamint azt a tanácsot kapja, hogy hamar hagyja el a gonosz útjait, mielőtt túl késő lenne. De az Úr tudta, hogy csak kevesen hallgatnak a figyelmeztetésre és a hívásra, ekképpen a jutalomról szóló ígérek nem adatnak az egész népnek, akihez szól, hanem csak annak a kevésnek, akiknek még van fülük az igazságra, és akik leküzdi a Babilon általános beállítottságát, és szellemét. – „**Aki győz, annak** megadom, hogy az Én királyiszékembe üljön Velem, amint Én is győztem és ültem az Én Atyámmal az Ő királyiszékében. Akinek van füle [hajlandó hallgatni és figyelni az Úr szavára], hallja mit mond a Szellem a gyülekezeteknek.” Viszont, akiknek nincsen fülük a hallásra, akik nem hajlandóak hallani, mindazokon az Úr megmutatja a haragját.

Az a tény, hogy az egész kereszténységet, egy néhány egyén kivételével, a gőg, az önigazultság, és az önelégültség jellemzi, a legfelületesebb megfigyelő számára is nyilvánvaló. Ennek ellenére azt mondja az ő szívében: „Úgy ülök, mint királynő és nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem látok.” /Jel. 18: 7/ Önmagát dicsőítve dúskál, mondván: „gazdag vagyok, meggazdagodtam és semmire nincs szükségem” – és nem tudja, hogy ő „a nyomorult, a nyavalyás és a szegény és vak és a mezítelen”. Az Úr tanácsát sem veszi figyelembe, hogy vegyen Tőle (önfeláldozása árán) tűzben megpróbált aranyat (igazi kincset, mennyei gazdagságot, „isteni természet”), fehér ruhát (Krisztus számunkra beszámított igazságának köntösét, amit mostanában oly sokan levetnek, hogy helyette a saját önigazultságukban jelenjenek meg Isten előtt), és hogy szemgyógyító írral kenje meg a szemét (teljes felszentelődés és az isteni akaratnak való alávetettség, ahogy az Írásban van

kifejezve), hogy láthasson és meggyógyulhasson. – Jelenések 3: 17, 18.

A világ szelleme olyan nagymértékben birtokába vette a kereszténység egyházi hatalmait, hogy lehetetlenné vált e rendszerek megújítása; az egyének is csak úgy menekülhetnek meg attól a végzettől, ami ezekre a rendszerekre vár, ha idejében és azonnal kifutnak Babilonból. Az ítélet órája elérkezett, éppen most írja az isteni előrelátás keze a titokzatos szavakat falaikra: „Mené, Mené, Tekél, és Párszin” – SZÁMBA VETTE ISTEN A TE ORSZÁGODAT, ÉS VÉGET VET ANNAK! MEGMÉRETTETÉL A MÉRLEGEN, ÉS HÍJJÁVAL TALÁLTATTÁL! /Dániel 5: 25-27/ És másfelől Ézsaiás próféta is (47) mondja: –

„Szállj le, és ülj a porba, Babilon szűz lánya! [gúnyolva szól így, mert ő állítja magáról, hogy szűz]. Ülj a földre, nincs már trónus, káldeaiak leánya! Mert nem neveznek többé téged finomnak és dédelgetettnek... Táruljon fel mezítelenséged és legyen láthatóvá szégyened! Bosszút állok, és nem kímélek senkit... Ülj némán, és menj a sötétre, te, a káldeaiak leánya, mert nem hívnak téged többé az országok úrnőjének... És ezt mondtad: 'örökre úrnő leszek!' Nem szívlelted meg ezeket, nem gondoltál a végére.

Most halld meg ezt, te könnyűvérű, aki oly biztonságban ülsz, aki ezt mondja szívében: Csak én vagyok, rajtam kívül nincs más! Nem leszek özvegység, nem tudom meg, mi a gyermektelenség! Pedig mindkettő eljön reád hirtelen, egyetlen napon: rád nehezedik teljes súllyal a gyermektelenség és az özvegység [vesd össze: Jel. 18: 8.-al], nem segítenek varázsigéid, sem a hathatósan hitt igéző szövegek. Gonoszságodban bízál, és azt mondtad: Nem lát senki engem! Bölcsességed [világi bölcsességed] és tudományod csalt meg téged, és azt mondtad szívedben: Csak én vagyok, és rajtam kívül nincs más. Pedig utolér

téged a baj, és nem tudod annak eredetét; rád szakad a veszedelem, és nem tudod elhárítani. Hirtelen ér utol a nem várt pusztulás!” – Hasonlítsd össze a 9. verset a Jelenések 18: 7. verssel.

Ez lévén az ünnepélyes kijelentés Babilon ellen, hasznos lesz mindazoknak, akik hallják az Úr figyelmeztető hangját és utasítását, amellyel a még Babilonban lévő népéhez szól: „Ezt mondja az ÚR: ‘Fussatok ki Babilonból, és ki-ki mentse meg az ő lelkét, ne vesszetek el az ő gonoszságaiért! Mert az ÚR bosszúállásának ideje ez, megfizet neki érdem szerint... Hamar elesett Babilon és összeomlott... Gyógyítottuk Babilont, de nem gyógyult meg. Hagyjátok el őt, mert égig hatott az ő ítélete és felemelkedett a felhőkig... Jöjjetek ki belőle, óh én népem, és ki-ki szabadítsa meg lelkét az ÚR haragjának tüzétől.’” (Jeremiás. 51: 1, 6, 8, 9, 45 – vedd össze a Jelenések 17: 3-6; 18: 1-5 -el)

Azok számára, akik hallgatni akarnak arra a felszólításra, hogy jöjjenek ki Babilonból, csak egyetlen menedék létezik és ez nem egy új szekta, nem egy új kötelék, hanem a „Felségesnek rejteke”, – vagyis a teljes felszentelődés állapota, amit a Szövetség Sátorának és a Templomnak Szentélye jelképez. (91. Zsoltár) „Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik az,” és így igazán mondhatja a gonosz és nyomorúságos napok közepette: „Én oltalmam, váram, Istenem, Őbenne bízom!” /1, 2 –versek/

Babilonból kijönni nem jelentheti azt, hogy fizikailag kivándoroljunk a keresztény nemzetek közül. Nem csak a kereszténységet, hanem az egész földet felemészti az ÚR gerjedezésének [haragjának] tüze – a nagy nyomorúság. Viszont a leghevesebb harag a kereszténység felvilágosodott nemzeteit fogja érinteni, akik ismerték Isten akaratát, vagy akiknek legalábbis bőséges lehetőségük volt megismerni azt. A

felszólítás gondolata az, hogy el kell különülni a kereszténység minden megkötöző igájától – nem kell részt vállalni annak civil, társadalmi és vallási szervezeteiből, sem azoknak sorsából; és mindezt úgy elvből, mint Isten által irányított, bölcs előrelátásból téve.

Amint az aratás igazságának növekvő fénye megvilágosítja elménket, és felszínre kerülnek a nagy tévedések, elvből hűségesekek kell legyünk a világossághoz, és el kell utasítsuk a tévedéseket és vissza kell vonnunk ezektől befolyásunkat és támogatásunkat. Ez azt foglalja magába, hogy vonuljunk vissza, távolodjunk el a különböző vallási szervezetektől, melyeknek tanai elferdítik és érvénytelenítik Istennek Igéjét; továbbá ez elidegenít minket minden létező polgári hatalomtól is, nem abban az értelemben, hogy ellenállunk, vagy lázadozunk ellenük, hanem oly módon, hogy idegenekként, mint akiknek polgárjoguk a mennyekben van, nem a földön /*Fil. 3: 20*/, békésen alávetjük magunkat a törvényeknek, megadván a császárnak azt, ami a császáré és az Istennek azt, ami az Istené, mint akiknek befolyásuk mindig az igazság, irgalmasság és a béke irányába működik.

Bizonyos esetekben az elvek, más esetekben az okos előrelátás, el szoktak választani bennünket a különböző emberek közötti, társadalmi létesítményektől. Elvből meg kell szabaduljon mindenki, aki valamiféle titkos szövetségnek tagja volt eskük és kötelezettségek által, mert egykor sötétség voltatok, most pedig világosság vagytok az Úrban, mint világosságnak fiai úgy járjatok, és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább meg is feddjétek azokat. – *Efézus 5: 6-17*.

Amint egyre közeledünk a „gonosz napokhoz”, a nagy válsághoz, akik a helyzetet a „biztos prófétai beszéd” szemszögéből tekintik, láthatják, hogy akkor is, ha volnának esetek, amelyekben nincs szó elvekről, okos dolog lenne

visszahúzódni különböző társadalmi és pénzügyi kötelékekből, melyek elkerülhetetlenül felszámolódnak és eltűnnek a nagy forradalomban, a világraszóló anarchiában. Abban az időben (és ne felejtsük el, hogy ez valószínűleg az elkövetkező pár évben lesz) a pénzügyi intézmények, a biztosítótársaságok, takarékpénztárak meg fognak bukni és a bennük felhalmozódott „kincsek” teljesen értéktelenné válnak. A „barlangok és sziklarepedések” nem biztosítanak menedéket a „gonosz nap” haragja előtt, amikor a tömeg elégedetlenségeinek nagy hullámai tajtékozva korbácsolják a hegyeket (királyságokat – Jelenések 6: 15-17; 46. Zsoltár: 3.). Közeledik az az idő, amikor az emberek „ezüstjüket az utcára vetik és aranyuk szenny lesz előttük; ezüstjük és aranyuk meg nem szabadíthatja őket az Úr búsulásának napján, lelküket azzal (a gazdagságukkal) jól nem lakatják, és hasukat meg nem tölthetik, mert csábítójuk volt a vétekre”. (Ezékiel 7: 19; vesd össze még a 12-18, 21, 25-27 -versekkel.) Így fogja az ÚR drágábbá tenni az ember **életét** a színaranynál, még az ofir kincsaranynál is. – Ézsaiás 13: 12.

Viszont azok, akik a Magasságost tették menedékküké, nem kell féljenek ezektől az időktől. Isten az Ő tollaival fogja betakarni őket, és szárnyai alatt lelnek oltalmat, megmutatva nekik az Ő szabadítását. Amikor a legvadabb felfordulás közeledni fog, akkor szíveiket bátorítani fogják Isten szavának áldott ígéretei: „Isten a mi oltalmunk és erősségünk! – igen biztos segítség a nyomorúságban, azért nem félünk, ha elváltozna is a föld [amikor a társadalom jelenlegi formája megdől], ha hegyek [királyságok] omlanának is a tenger közepébe [elnyelve az anarchia által]. Zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai, hegyek rendülhetnek meg háborgásától”. Isten a hűséges szentjei között lesz, akik Őt menedékkül választották, és ők nem rendülnek meg. Isten megsegíti őket a Millennium virradatakor; ők „méltókká tétetnek arra, hogy elkerüljék mindazokat, amik

bekövetkeznek”, amik e világra törnek. – 46. Zsolt.; Luk. 21: 36.

* * * * *